

DONCS  
AIXÒ

MARCEL·LÍ  
BORRELL



## Museus

**A**vui, Dia Internacional dels Museus, ho celebrem sota l'eslògan *'El poder dels museus'*. Tot jugant amb la frase, ¿què tal els museus del poder? L'altre dia l'alcalde de Lleida usava el Museu de l'Aigua per presentar-se a la reelecció, no? Aquestes institucions públiques i privades conserven, exposen i, de tarda en tarda, investiguen els objectes que atresoren. Com se sap, el museu és la casa de les muses, les nou divinitats juganeres que inspiren homes i dones per produir allò que en diem art. Avui les han fet fora i en queden els rastres. **Robert Hughes**, crític d'art, sosté que només podem comprendre la veritable importància d'una obra a través de la seva presència en un museu. És a dir, cal un contacte directe amb l'original per establir un vincle passional amb l'obra. No obstant, **Rafael Argullol** ho relativitza tot afirmant que els museus d'art contemporani transformen i fossilitzen les obres en *'una ficció de l'art'*. Confesso que els museus sempre em coarten. Com quan entro a una catedral gòtica. Silenci, reverència i misteri trinitari. Em sobreposo imaginant que soc dins l'**Arca de Noé** on sobreviuen espècies en vies d'extinció. O que, com a l'obra de teatre *'Noche de guerra en el Museo del Prado'* de **Rafael Alberti**, els personatges del quadre *'3 de mayo'* de **Goya** cobren vida per enfrontar-se als invasors napoleònics. En fi, que el poder dels museus eviti el seu enclaustrament.